

Јовица Станковић
МОЛИТВА ЗАЛУТАЛОГ

Уредник
Зоран Колунџија

Јовица Станковић

МОЛИТВА ЗАЛУТАЛОГ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

ПРЕДГОВОР

Боже драги, ово је предивно...

Као да си моје мисли преточио у стихове... Прочитала сам у једном даху уз јутарњу молитву коју слушам свако јутро...

Јовице,

Не могу да ти опишем колико ми се допада твоја поема... Не жалим што смо чекали да је напишеш, ово је као молитва, као питање господу Богу, као вапај очајног (а јесмо очајни и немоћни) али морамо се уздати да ће нам благи Бог бити у помоћи... Морамо веровати мада нас живот понекад поколеба и искушава а ми смо немоћни и мали да се многим неделима супротставимо... Твоја вера је много, много већа од моје, ти си много ближе драгом Богу и можда је твој вапај и твоја љутња већа... Да ли је то љутња... Не није, то је само немоћ малог човека да се бори против свега што није добро око нас, али се бори и не посустаје... Захваљујем Богу што је твоју душу толико обогатио да си имао дар да напишеш овако лепу

поему, овако лепу молитву малог и грешног божијег раба који верује у њега и који ће увек бити на његовом путу... Дивно и предивно си срочио речи, без речи сам... Хвала ти на поверењу и вери у мој суд... Овога пута нема поправки, јер ово је наша молитва... И знај, нисам љута на тебе што сам толико чекала... Бескрајно ти хвала што си учинио да овај дан започнем богоугодно са твојим речима, са твојим искреним разговором са Богом... Твој коректор је без даха и речи... Поздрављам те пуно...

Бисерка Савић

ПРЕДГОВОР

Тешко је пронаћи породичног човека, који живи у енклави на Косову и Метохији, а да сваког дана себи не постави питање: „Одакле ми право да одузимам својој деци срећу и нормално детињство?” Али, овом питању пркоси призив наших предака, који су кроз векове истрајавали у очувању нашег историјског и традиционалног права за опстанак на овом, по нас, светом простору. Управо та, моја дугогодишња унутрашња борба, побудила је у мени дух, да кроз своје поеме искажем своје незадовољство за почињену неправду неких светских силника.

За наше страдање, на Косову и Метохији, не само да није било разумевања, већ је подржавано и још увек га подржавају неки светски моћници. У таквим, по нас Србе са КиМ, глумом и слепом стању за наше страдање, пронашао сам утеху у Светој књизи, где нам Господ проповеда да се слепом човеку не показује и глумом не шапуће. Те сам кроз моју исповест хартији, молитвено завапио ка Господу, да просветли све нас

земљане, јер сам дубоко убеђен да ће лаж бежати од просветљеног човека, као што ђаво бежи од крста.

У оваквом неодређеном стању, где ми душа вуче на једну а разум на другу страну, скупио сам снаге, да упутим и вапај самом Господу, са питањем докле ће дозвољавати да лаж тријумфално парадира по земаљској кугли. Неки светски моћници су се толико дрзнули, да сматрају да њиховом војном силом могу узурпирати право и правду. Оно што је најжалосније, њихов аршин за право и правду је неретко мерен и по томе колико се ко уклапа у такозвани њихов демократски свет. У мојој тежњи ка истини, схватио сам да је истина у Богу и да је Бог Истина, те трагање за Истином у овом свету не може без тежње ка Богу. Истина је једна, као што је и Бог један једини и да се Истина негује једино у Њему. А оно што је Божије, то се не купује новцем, већ задобија сопственим пожртвовањем.

Нажалост, у данашњем свету је све дозвољено, па и међусобно трговање, али на сву срећу, не истином већ лажима. Истина је створила одбрамбени систем, она се не даје да се њоме тргује. Заправо, тежња да се победи Истина, приморава лажљивце да победе и промене историјску прошлост. Заиста, сваки разуман човек зна да се прошлост победити не може, али људска глупост може, у тој тежњи, да уни-

шти сопствену будућност, а у најгорем случају, и будућност целокупног човечанства. Прошлост се променити не може, ал' покајати се за почињени грех, то може само човек. Човек је склон греховном паду, али људска савест нас дозива на покајање. И само савестан и храбар човек признаје свој грех и спреман је на покајање. Наравно, покајање је одлика човека јер нечовек се никада покајати неће.

Живећи у овом врзином колу, где лаж обитава свуда око нас, моја душа осећа насушну потребу да се једино Богу моли да ми сачува здрав разум и љубав према нашим непријатељима. Захвалан сам Господу, што ме је вера у Господа испунила љубављу, и то таквом, да је и сам Господ разапет на крсту вапио ка свом оцу за опраштај оних који су га разапели речима „Опрости им Оче, не знају шта раде.” Јер, када би у мени провејавао дух мржње, какву су они исказивали и још увек је неки исказују према нама, спустио бих се на исту разину злог духа који у злобницима обитава. Да бих, бар донекле, побудио савест оних који су нас Србе са КиМ малтене довели пред биолошки опстанак, на овом нашем светом простору, поему „Молитва пред олтаром манастира Драганац”, великодушно поклањам онима који су бесомучно бомбардовали Србију. А са намером да их дозовем и подсетим на обећање, и по

могућству да спасу сопствену част и образ, и уложе бар део напора од оног уложеног у бесомучно бомбардовање Србије, да очувају мултикултуралност и мултиконфесионалност на КиМ. Ми, преостали Срби, који живимо по српским енклавама на КиМ, смо им последња прилика да спасу своју част и образ.

Аутор

МОЛИТВА ЗАЛУТАЛОГ

Љут сам, Господе, да баш на Тебе сам љут!
Љут сам, Господе, што немоћно гледам док светлоноша
Разара наше тело и наш Божански дух!
А, Ти, Господе!
И немо гледаш и немо ћутиш!
Ћутиш, док нам нељудско постаје човечно,
А људско поста нечовечно.
Недоумице моја, да л' подобје наше,
Нас одлучи од Тебе, Господе!
И сада не знам ни ко сам нит шта сам?!
Оста ли ишта од људскости у мени,
То само једино Ти знаш!
А питаш ли се, Господе, зашто сам љут?!
Љут сам, Господе,
Што пред човека на Земљу сручи пале анђеле.

А пали анђели и њихова греховна недела,
Опијају нас ко вино курвино!
Па с нама опијенима,
Пали анђели играју игру мачке и миша.
А ја и опијен и изгубљен,
Питам се, Господе, чији сам,
Ил' Твој ил' роб њихов?!
Љут сам, Господе!
Љут сам и због тога што ми очињи вид ослабио,
Заслепљен, недостојан сам спознати
– Нит дело ђавоље нити ђавољу работу.
О, Господе!
Када на гори високој,
Кушач показа сва царства овога света и славу њихову.
И рече Твом вољеном сину:
Све ово даћу Теби ако паднеш и поклониш ми се.
Тада,
Син Твој вољени, рече њему:
Иди од мене, сотоно;
Јер стоји написано:
Господу Богу својему,
И њему јединоме служи.

Тада остави га ђаво,
И, гле, анђели приступише и службаху му.
Ето, Господе,
И кнез Лазар одрече се земаљскога царства,
И приложи главу своју, са витезима својим,
За славу Твоју.
А данас, а данас!
Господе вољени, ком царству човек служи?
Када нам очи све гладније, а тело све прохтевније.
Можемо ли одолети кушачу на понуди овој.
Љут сам, Господе!
Да, баш на Тебе сам љут!
Љут сам што ми питање
Разумом недоумица овлада;
Чија је Земља: да ли Творчева ил' човечија,
Ил' оног што царства на Земљи нуди!?
Љут сам, Господе!
Љут сам, јер си ти створио Земљу,
А зашто на Земљи нема Царства Твог?
Па те питам, Господе,
Јер немам ког до самога Тебе да питам
Да ли се икада по беломе свету зборило,
Ко што се данас збори – да је све за човека?

Ако је све за човека,
Што ме не сазда попут лава,
Да се моја рика пролама по пустињама и горама.
Но ме сазда и бедног и јадног,
Да гледам, да ћутим и да беспомоћно чекам судбу своју!
Зато сам љут, Господе!
И како не бих био љут!
Када ми недоумица душу разара,
У чијој се књизи исписује неславно име моје.
Да л' у Твојој књизи, ил' кушач већ исписа име моје!
Ал' и овакав какав јесам,
Нити жив нити мртав,
Јоште ми душа вапи за Тобом!
Смилуј се, Господе, на име моје!
Смилуј се, Господе, на име рода мог!
Смилуј се и помози нам, Господе!
Помози нам
Да остане Дух Твој у телу човечијем.
Духом љубави Твоје, наоружај нас, Господе,
Просветли нам вид очињи
Оснажи нам тело силином Твојом
Да будемо достојни противници
И дела и духа сотонскога.

Љут сам, Господе, много сам љут!
Љут сам што ми дарива слободну вољу
А очи моје одлуташе, одлуташе у гору пуну звериња!
Одлуташе ме варалице и без крила и без ока соколовог!
И питам се сада, куда даље?
Куда би даље, Господе, куда би застрашено јагње у гори
Но да чека судбу своју, ко ће пре до њега,
Да л' вук да л' пастир!
Љут сам, Господе, много сам љут!
Љут сам, јер не знам
Да л' се питаш – може ли човек да војује са оним
Што беше први до Тебе!
И њега, баш њега,
Архангел Михаило, посла човеку на кушање!
О, Архангеле Михаило!
Што светлоношу не сручи на безличном месту.
Што га не сатра у вечити ад
Затворен са седам брава.
Или је светлоноша, он, баш он,
Послат за част и привилегију људског рода.
Или за грех и пад наших прародитеља.
О, Архангеле Михаило!
Видиш ли како Светлоноша

Плодовима греховних
И слатким и лепим за гледање
Попут забрањеног рајског дрвета
Лепим плодовима за гледање
Намамљује људски род.
О, Господе!
Да ми је само знати,
Кад буде дошао Дан Твој,
Биће ли ико достојан,
Да дочека славно име Твоје.
Хоћеш ли, Господе,
У часу том, међу живима
Наћи живог у васкрсле!
Ил' ћеш васкрсле,
Васкрснути да уступе место живима?
Па кажи ми, Господе,
Како не бих био љут!
Љут сам, Господе,
Љут сам и на Тебе и на себе!!!
Љут сам зато што оста мало љубави у мени!
А ја хоћу да живим у много љубави,
А ја хоћу да живим у много радости,
А ја хоћу да живим у Духу Твом Божанском.

О, Господе!
Зато те молим, немој да ова љутња моја
Јоште више ме удаљи од славног имена Твог!!!
Смилуј се, Господе, и на имена наша грешна,
Смилуј се и љуби и ово недорасло чедо Твоје!
Ја верујем, хоћу да верујем,
Да сам још увек Твоје и само Твоје изгубљено чедо!
О, Господе!
С љубављу уздам се у милост Твоју!!!

МОЛИТВА ПРЕД ОЛТАРОМ МАНАСТИРА ДРАГАНЦА

*Леџо 7523, месец Вигова гана, монаси бејаху у својим келијама,
еџо мени зјоде да се љрем са свейим Кнезом Лазаром, да моју
реч чује наїлас, јер црква манасџирска беше љразна.*

Г л а в а 1

Дозивање Кнеза Лазара, кџиџора манасџира Драїанца

Ево ме, Свети Кнеже, пред олтаром Твојим,
Ни савршена, ни довршена, да се с тобом прем!
Да те приупитам, што нам натовари вековно бreme,
Те нам у аманет остави Косовски завет!?
Што нам, Свети Кнеже, крст овај са Твог олтара дарова,
Векови прођоше, а Васкрс се ниоткуд не назире!
Казуј, Свети Кнеже, да ли те жртва Твоја
Вазнела на Небески Јерусалим,
Ил' Твоје кости, и кости Твојих витезова,

Црна земља газиместанска јоште једе!
Молим ти се, Свети Кнеже, бар се у мом сну пројави,
Те одговори на питања моја:
– Што си, Свети Кнеже, жртвовао Земаљско за
Небеско Царство,
Те пуних осам векова у небеса гледамо, а по земљи
Ходамо.
Па ја, код очију својих ко слепац, и посрћем, и падам,
И челом љубим земаљски прах, прах од кога нас
Господ сазда!
– Казуј, Свети Кнеже, што Земаљско царство
жртвова,
Да л' да спасеш Римско царство од Отоманског?
А знадеш ли, Свети Кнеже,
Чије царство нам је више зла нанело!
Питај Римско царство где је име рода Твог:
На Газиместану, у Приштини, у Пећи, Ћаковици,
у Урошевцу,
У царском граду Призрену...!
Да л' за понос или срам, вест ову узима:
и Берлин, и Беч, и Париз, и Лондон, и Брисел,
и Вашингтон и јоште силних градова знаних?
– Казуј, Свети Кнеже, крст овај,